

V rožniku.

Knez Ljudevit.

(Zložil A. Hribar.)

(Dalje.)

V Svetovitovem gaji.

Na jutru žari se že jutranji zor,
Po krški dolini ob Krki navzgor
Pa jaše junak
Na vrancu krepak.
Kot jelen pred lovci mu vranec beži,
Vedoč, da do smotra si jezdec želi.

Pridirja, priskače mu vranec na kraj,
Kjer solnčnemu bogu posvečen je gaj;
Žival obstoji,
In glas zadoni
Iz gošče, nebeškega petja odmev,
Da čara in vleče junaka ta spev.

Raz konja odskoči, priveže za grm,
In peški koráka po lozi čez strm;
In šotor zazrè,
Počasi odprè;
In kaj to pomeni, kaj hoče ta reč:
Razžarjen je prostor v šotoru od sveč?

V šotóru je miza in križ je nad njó,
Pred mizo mož sveti s častito bradó,
Oj, tu je oltar,
Opravlja se dar;
In glasi nebeški iz ust mu doné,
Odpeva mu deca v ozádji klečé.

Očáran junák je, strmí le in zrè,
Ves ganjen poklekne in vrata zaprè,
In gleda možá,
Glas znani pozná,
Počakati hoče, da vpraša kedó,
Odkod je mož dóšel, po kaj in kakó?

Ko dar je opravljen, pristopi junák:
„Kedó si mož čudni?“ dé glas mu krepák,
„Poznát mi obráz,
Poznát mi izráz,
A vendar po vsem te še, mož, ne poznam:
Povej mi, s kom bivati srečo imam?“

„Prišel od daleč v tá sem kraj,
Ki je dežéle cele raj,
In Várna knez me je vesel
V dolino krško tu vsprejél
In prostor ta odvolil,
Da tu Bogá bi molil.

I jaz, junák, tvoj glas poznám,
Kdaj vkup sva bila, zdaj sem sam.
In isti še je smoter tvoj,
Drugačen pa nazór je moj,
Te Ljudevita zovem,
A jaz kot Kozma slovem.

Domišlja li te kaj spomin,
Kakó z vojskó je Várne sin
Nad Kádolaha drl goreč,
Kakó je gibko sukál meč?
A Lah je sina ránil,
Vzel s sábo, pokristjánil.

Pa Svitozór je, mladí knez,
Poznával dóma sveto vez,
In patrijarh ga Fortunat
Poslal domov v očetov grad.
Zdaj ima Varne sina
Spet v sebi domovina.“